

odvahu, aby za mnou přišel a dal se se mnou do řeči, aniž by ode mě dostal předem zelenou.

Beze slov jsme na sebe s barmanem kývli a ten začal připravovat další manhattan, když se přede mnou objevila prázdná sklenka.

U východu se začala hádat dvojice mužů. Otočila jsem se. Přes hudbu nebylo slyšet, čeho se jejich hlasitá debata týká, jeden tomu druhému mával rukama před obličejem, druhý se s každým nádechem nafukoval a obličej mu brunátněl.

Barman zvedl oči. Prudce odhodil lopatku s ledem zpátky do mrazáku, vyběhl zpoza baru, a i když byl o hlavu menší než ti dva, postavil se rozhodně mezi ně a něco jim vysvětloval. Razantně ukázal na dveře a oni se začali hádat i s ním.

Hudba utichla. Z jukeboxu, u kterého postávali nějací kluci, se začala ozývat melodie, ve které jsem poznala známou filmovou melodii.

*Revvin' up your engine
Listen to her howlin' roar
Metal under tension
Beggin' you to touch and go
Highway to the Danger Zone*

Možná jsem chvíli tápala, ke kterému osmdesátkovému filmu tu písničku přiřadit, ale jakmile začala po baru pobíhat celá vysokoškolská parta s rozpřaženýma rukama a se smíchem předvádět letecké výkruty, došlo mi to.

Až teď, když jsem se bavila pohledem na jejich dramatické vzdušné souboje, jsem si všimla, že se nad tanečním parke-tem, který zůstával celý večer opuštěný, vznáší disko koule. Na všechno kolem vrhala malá třpytivá světýlka a jedno z nich běhalo po přesné trajektorii nedaleko mě. Trochu

jsem se posunula na židli, abych se k němu přiblížila. Když jsem natáhla nohu, naskočila mi jedna z těch teček na kůži. Líně se táhla po pravé noze vzhůru, od kolena se přesunula po stehně, přes sukni, a pak mě opustila, aby se ke mně po elipse zase vrátila.

Fascinovaně jsem ji sledovala. Byla přesná, zdálo se mi, že ani o kousek neuhnula, každý okruh běžela po mém těle po stejné cestičce.

Trochu jsem si povytáhla sukni, abych ji viděla běžet po kůži ještě o chvilku déle. Zdálo se, že je to momentálně nejzajímavější věc, které můžu věnovat pozornost.

„A mám ji! Chytil jsem ji, *mrchu*.“

Zvedla jsem oči a překvapeně se podívala do tváře tomu, kdo mi položil ruku na koleno. Byl to jeden z těch vysokoškoláků, mladý kluk, ani mu pořádně nerostly vousy. Byl dost vysoký, šlachovitý, hubený. Měl delší tmavé vlasy sčesané dozadu a nesměle se usmíval. Silně mu cukalo v pravém koutku. V téhle vteřině mu šlo o všechno – buď ho plácnu přes ruku, ztropím scénu a odkážu ho do určitých míst, nebo se jeho troufalému pokusu o sblížení zasměju a začneme konverzovat.

Zatím jsem nedávala nic najevo. Sledovala jsem jeho výraz a užívala si nejistotu v jeho očích. Byl to zlomek vteřiny, ale mně přišlo, že ho nechávám na pochybách věčnost.

„Nemáš,“ řekla jsem a zdvihla okraj sukne, pod kterou se světýlko na mžik schovalo. On se nejistě zasmál. Trochu se ke mně přitiskl, když uhýbal kolem procházející číšnici, a když pak ke mně znovu otočil hlavu, dlouze se zadíval na ruku, která zůstávala položená na mém koleni. Vypadalo to, že pochybuje o tom, zda ji tam má dále nechávat.

Dlaň se mu potila. Chudák, musel být hodně nervózní.

V moment, kdy ji chtěl zvednout a ležérně položit na barovou desku, jsem zasáhla a jeho dlaň si přitiskla na horní polovinu